

THALIA
lugens
O B I T U M
V I R I

Nobilissimi, Amplissimi atq; Doctissimi,

DOMINI
M. JOANNIS
SCHULTZII,

*Philologi ac Polyhistoris Celeberrimi, ac Rectoris
Gymnasii Budisini meritissimi,*

*Præceptoris omni honoris cultu post fata,
etiam devenerandi,*

*Die XV. Febr. mane Rebus humanis beata
morte exenti,*

Die autem XVII. Ejusdem.

Anno M DCC XI.

Christiano more tumulati,

*Debitæ Pietatis & observantiæ in B. Defunctum
ostendendæ Gratia, simplici, at pia tamen
& tristi admodum crena producta*

ab

AUDITORIO SUPREMO.

BUDISSE, LITERIS RICHTERIANIS,

Kapsel 78 N 14 [59] AK

Operat emensos hominum mulcere labores
Dulci nox gremio, & paulatim abduxerat umbras,
Provocat ore novum lucis prænuncius ales
Excubitore diem, qvum coelum albescere vidit,
Protinus ecce! polo surgit (mirabile visu)
Prodigiale jubar, dum circumfusa repente
Scindit se nubes, & in æthera purgat apertum.

Qualis ubi oppositas nitidissima Solis imago
Exuperat nubes, tandem umbris undique victis
Terrarum lustrat rapidis spatia omnia flammis,
Conspiciebatur cœlo fulgente caterva,
Quam genus esse DEÛm (nisi me sententia fallit)
Adfererem; nam sic oculos, sic ora ferebant.
Quilibet in Solio puris flammante Smaragdis
Sedit, & Assyrium crines spirabat odorem.
Clara magis gemmis lucentibus ora videres,
Quanto candidior, quam cætera sidera, fulget
Lucifer, & quanto, quam Lucifer, aurea Phœbe,
Hæsc DEas multum svavi dulcedine lætas
Miscentes voces accessit mœsta Thalia,
Nuncia gestarum tum præstantissima rerum,
Temporaque insolitis vitis velaverat, ipsum
Demittens vultum curis ingentibus ægrum,
Suspirans imoque trahens de pectore vocem,
Tristior & lacrymis oculos suffusa nitentes
Tandem merentem vultum demissa profatur:
Me miseram! (neque enim vocalibus ordiar undis

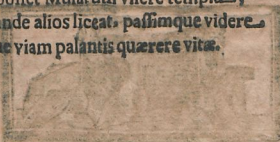
Ca-

ADDE ORIO SUPREMO.

Castaliæ, patriam nec fas impellere Cyrrham.)
 Heu mea corda situ squalent, quis nubila menti
 Frigida supposuit, quis curas excitat istas,
 Et quo secreto velluntur pectora morfu?
 Parcire ter trinæ plectris fidibusque sorores,
 Splendor jam valeat; valeat jucunda voluptas,
 Laeti animi quæ sunt, abeant felicia signa,
 Plangite, vosque comam mœsta velate cupresso,
 Fas luctum pietasque jubet, jubet arctior usus
 Sangvinis, (heu miserâs!) dum inconsolabile vulnus
 Mente Soror gestans lacrymis consumitur omnis.
 Ecce! suis emissa iterum metuenda tenebris
 Tisiphone, atratas cui lambit vipera vittas,
 Profilit in terram, & tædas perpessa furentes
 Lethiferum spargit semen, prosternitur ingens
 Cultor, quo triplex gaudebat Triga sororum.
Schulzius heu! periit, periit mea Cura, Decusque.
 O Fatum durum! Quis in illo iussit iniquas
 Sic favire Deas? quis inexorable Clotho
 Volvere opus? lava turbareque gaudia dextra?
 Cor nisi tam justos possit sentire dolores,
 Durius hoc certe ferro laxoque putetur.
 Quis melius poterat primis elementa docere,
 Addictos sacris, nostrumque Heliconæ petentes,
 Omnia Cecropiæ relegens secreta senectæ.
 Ac prodens, quod quisque novum mandaverat ævo
 Quæ capit ingenium, quodcunque industria scire,
 Selegit, seu se Sophiæ per compita duci,
 Sive per annales voluit momentaque prisca,
 Seu Latii Veneres prisca discernere forma,
 Majestate sua seu doctas Hellados artes
 Pandere, Schulziadæ fluxerunt pectore cuncta.
 Quid non audebat generosior indolis ardor,
 Qua solitas hominum longe transcendere metas
 Noverat, & tenebris ad lucem tendere victis.
 Edita quo posset Mularum visere templa,
 Despicere unde alios liceat, passimque videre
 Errare, atque viam palantis querere vita.

Verum

Verum summa dies, & inevitabile tempus
 Venit, quo cuncta in cineres gravis intulit hora
 Indolis egregiæ & longi documenta laboris.
 Dignus erat Pyllos, si quisquam, vivere in annos,
 Sed morte invisa rapitur, tabulisque silentium
 Inferitur juvenis, cujus sub fronte latebat
 Pindus, & omnigeno coitit doctrina paratu.
 Cur tollis Libitina, virum? Cur commoda nobis
 Incidis? cur est leve deseruisse juventam.
 Tale Caput, dudum quod secula sera precantur?
 Sic effata sinum lacrymis implevit obortis.
 Tum chorus ipse facer multum præcordia motus
 Fundebat tristes moesto de pectore voces.
 Omnis & hoc passis stat finire turba capillis,
 Indicitque moram studiis, & parciore exit
 Castalius, Læsusque perit singultibus ipsis.
 Sed Clio, quæ sola verat succumbere morti,
 (Omnia cum rodant, vel sint adamantina, tempus.)
 Dignum laude virum, dictis affatur amicis,
 Alloquioque levare suo conata sororem:
 Siste, inquit, fletus, soror, omnes siste, querelas.
 Nam quid inexhausto prodest tabescere planctu?
 Non omnis perit Cultoris Gloria, tantum
 Quod mortale fuit, rapuit Libitina, sed illa
 Pars vitæ potior superata morte triumphat.
 Durabit virtus omni vivacior ævo.
 Vnum illud repetens iterumque iterumque monebo:
 In Caput ante suum Svevus labatur & Albis,
 Vistula Saxonicos nobis prius irriget agros,
 Lethæis quam nomen aquis laudesque dabuntur,
 Quas sibi succensus multa dulcedine famæ,
 Schultziades unquam petiit fruiturque petitis,
 Exæquans studio clarissima Lumina Pindi.

THALIA
lugens
OBITUM
VIRI

simplicissimi atq; Doctissimi,

MINI
ANNIS
ULTZII,

*toris Celeberrimi, ac Rectoris
Budisini meritisimi,*

*ni honoris cultu post fata,
i devenerandi,
nane Rebus humanis beata
orte exenti,
n XVII. Ejusdem*

M DCC XI.

*o more tumulati,
observantiæ in B. Defunctum
ratia, simplici, at pia tamen
nodum crena producta*

ab

RIO SUPREMO.

ITERIS RICHTERIANIS,

Kapsel 78 N 14 [59] AK

